

GET
THE
LOUK

#JETONATO BĚ

GET THE LOUK:

#JETONATOBĚ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Lucie Dejmková

GET THE LOUK – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

GET

THE

LOUK

#JETONATOBĚ

0	JE TO TADY!		9
1	MALOVAT, ČI NEMALOVAT?		13
2	KDE ZAČÍT		19
3	PRVNÍ KRŮČKY		25
4	KOMPLETNÍ VÝBAVA NA LÍČENÍ		31
5	ŠTĚTCOVÁ VÝBAVA		91
6	JAK TO NA SEBE POSKLÁDAT		105
7	KOUŘOVKY - STŘEDOBOD VESMÍRU		113
8	POKUSY NA LIDECH, HLAVNĚ NA SOBĚ		125
9	KRITIKA A CO S NÍ		131
10	NE JE NĚKDY NE		137
11	DO ČEHO INVESTOVAT		141
12	SKIN CARE		149
13	CESTOVÁNÍ S KOSMETIKOU		155
14	ČISTOTA - PŮL ZDRAVÍ		161
15	ZAPOMEŇTE NA ŠKATULKY!		165
16	KAM ZA NOVOU INSPIRACÍ		169
+	TATO KNIHA BYLA NAPSÁNA...		

Děkuji všem, kteří mi zajišťovali pravidelný přísun kávy po celou dobu psaní této knihy. Bez vás bych to nezvládla!

Za svůj život jsem napsala, nebo spíš rozepsala spoustu knížek. Ta první byla o třech kamarádkách s magickými schopnostmi. Ano, pochopily jste, nejednalo se o moc originální téma. Byla snad dokonce ilustrovaná a jsem docela ráda, že se za ty roky někde ztratila. Pochybuju, že bych na své dílo byla pyšná jako tehdy, a možná by na jeho základě mně a mé profesorce dějin umění zakázali vstup do galerií a muzeí po celém světě.

Ona většina mých publicistických pokusů zůstala nedokončená. Nikdy by mě totiž nenapadlo, že opravdu spatří světlo světa. Maximálně že je někdy nějaká budoucí generace najde na půdě mezi starými vánočními ozdobami, jak si z nich myší rodinka udělala štědrovečerní hostinu. Ale vidina toho, že si někdo čte řádky, které teď píšu, třeba cestou do školy, mi přišla vždycky absurdní. Vlastně stále ještě přijde. Ale nenechte se tím rušit!

Začněme tedy od začátku. Jmenuji se Lucie Dejmková a v útlém věku jsem začala psát blog. Blog o všem možném, o mém životě, mých zálibách, snech, škole, kamarádech, prostě o ničem a o všem. Postupně ale začaly převládat kosmetické články a ostatní kategorie zely prázdnotou. Proto jsem se rozhodla založit ryze kosmetický blog a především **Youtube kanál GetTheLouk**, který spojuje tisíce lidí se stejnou vášní – a tou je kosmetika. Vášně neutuchá, kanál stále roste, tak se k nám pojďte přidat!

Ať už jsou šminky a malovátka vašimi nejlepšími přáteli, nebo na ně koukáte z uctivé vzdálenosti v nákupních uličkách, věřím, že si tu najdete své. Ať už je vám -náct, -cet, nebo -sát, nikdy není pozdě ponořit se do tohoto barevného světa jménem líčení. Inspiruje vás, rozveselí v zamračené dny a udělá váš život barevnější (stejně jako tahle kniha). Možná vás i pohltí, ale nemusíte se ničeho bát – nebudete první ani poslední. A vlastně je to docela sranda, takže otočte stránku a pojďte téhle závislosti společně propadnout!

M A L O V A T Č I
N E M A L O V A T ?

Malovat, či nemalovat? Toť otázka! A odpověď na ni je mnohem jednodušší, než si myslíte. Zkrátka pokud chcete začít, začněte! Líčení není tetování, které vám zůstane na celý život. Namalujete, odlíčíte. A to celé se může odehrát třeba pětikrát během jedné hodiny. To je jeho největší výhoda. Proto se s ním tak skvěle vyjadřuje nálada, osobnost, snadno podléhá trendům a miluje ho tolik žen na světě.

S důvody, proč se malovat, je to těžší. Ke stojanům s barvičkami ženou dívky a dámy většinou dva hlavní důvody – buď je to touha zamaskovat nějaký nežádoucí rys, pupínek, krátké světlé řasy dělající nevýrazný pohled, skoro neexistující obočí (ehm... ano, mluvím z vlastní zkušenosti)... a tímhle výčtem bych mohla pokračovat na dalších pět stran, nebo touha vyjádřit se. Vybit někde svou kreativitu, zkusit něco nového, jednou být za rockerku, podruhé za princeznu, mít možnosti chameleona.

Do těchto dvou šuplíčků se zařadí většina žen. Ať už se uložíte do toho prvního, nebo druhého, důležitá je pouze jedna jediná věc – musí vás to bavit! Pokud okolo sebe vidíte slečny s kreacemi na očích, nad kterými by zelenal závistí i Picasso, a vás aplikace barviček na oči nebaví, nebojte se hrdě zůstat u řasenky. A máte-li pocit, že něco opravdu „musíte“ udělat, zkuste najít takovou rutinu, která vás bude co nejméně otravovat. Make-up má v první řadě dělat radost tomu, kdo ho nosí, což ve většině případů je i ten, kdo ho aplikuje. Jestliže vás budou líčidla po ránu otravovat, nemá to cenu. Život je moc krátký na to, abychom investovaly čas do něčeho, co nás nebaví a nenaplnuje. Takže popojedeme!

Patříte-li k první skupině – tedy chcete zamaskovat nějakou nedokonalost, která vás trápí, ať už občasně, nebo dlouhodobě, pak moje rada zní: správně

identifikujte problém. Není potřeba zakrývat celý obličej make-upem, když se jeden pupínek dá schovat jen za lehký závoj korektoru. Make-up z vás nemá udělat někoho jiného, má vás jen přiblížit vaší představě o ideálním já pro daný den či danou příležitost. Pokud ale vaše představa zahrnuje silně vykonturované tváře a výrazné oči v kombinaci s tmavými rty, tak proč ne? A jestli je to jen lehký BB cream s řasenkou a barevným balzámkem na rtech, tak hádejte co? I v tom případě dostanete mé požehnání. Ono totiž mé požehnání nesměřuje k danému „looku“, ale k vašemu rozhodnutí, vaší volbě, vaší představě o líčení. Ta je svatá, na tu vám nikdo nesáhne, je jen u vás v hlavě a podléhá výhradně jedinému soudci – vám! Žádná odvolání k nejvyššímu soudu. Líčení zastává jednodušší právní systém: líbí, nebo nelíbí? Jednoduché, že jo? Já vám to v úvodu této kapitoly říkala. Takže vidíte, že na šuplíčcích ani tak nesejde, jsou tu jen proto, abyste byly schopny v počátku identifikovat, odkud vychází vaše motivace a zapálenost pro věc. Ale ve výsledku je můžete smést ze stolu spolu s argumenty, že se malujete pro někoho. Malujete se jen pro sebe. Respektive malujte se jen pro sebe!

Máma: „Dneska ti to sluší!“

Až při psaní této knihy jsem se ptala mamky, proč se začala malovat. Procházely jsme si totiž tím procesem tak nějak spolu. Spolu jsme začaly řešit módu, spolu jsme objevovaly různé barvy nebo třeba zjistily, že se každý make-up chová jinak. Některé dokonce opravdu umění vylepšit váš zevnějšek, nejsou oranžové a nestékají z obličeje s prvním úsměvem do zrcadla. Období začátků, v našem případě řasenky a sem tam nějakého

korektoru, jsme si odbyly každá samostatně, ale další cesta pokračovala už společně. A i přesto mě nikdy nenapadlo se mamky zeptat, jaký byl ten první impulz. Jaká škoda!

Mamka mě kdysi pobavila historkou o tom, jak si šla pořádit pasovou fotku. „Když je to ta pasovka, tak se nějak namaluju. Prý je pak výsledná podobizna opravdu o něco lepší,“ řekla si tenkrát. Fotografování opravdu dopadlo nad očekávání dobře, a když se máma vracela domů, potkal ji cestou její strejda. Podle komplimentů, jak jí to „dneska strašně sluší“, pochopila, že namalovat se může být občas dobrý nápad.

Ehm, to ale netušila, že její dcera si z toho udělá hobby a promění v koupelně každý volný centimetr krychlový na vhodné místo pro další nový make-upový přírůstek do už takhle nesmyslně velké sbírky. Chudák máma.

Proč si to děláš?

A proč se maluji já? Před pár lety mě s touhle otázkou konfrontoval kamarád, který byl u mě na návštěvě. Seděla jsem v obýváku / pracovně / kuchyni / mém make-upovém koutku (ano, měla jsem malý byt) a odličovala si peckové obří temné kouřové oči. Odlíčila jsem jedno oko a chystala se na druhé, když v tom mě zarazilo nesmělé: „Hele? A proč... proč si to jako děláš?“ Otočila jsem se na kamaráda s jedním okem „holým“ a druhým ve stylu pandy či zapřisáhlých milovníků Kissáků a nechápavě se ho ptala,